

LBRIIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LAUREN, CHRISTINA

Probleme în paradis / Christina Lauren. - București :
Bookzone, 2025

ISBN 978-630-305-391-2

821.111

Traducător: **Anca Irina Ionescu**

Redactor: **Crenguța Nicolae**

Grafician copertă: **Adelina Gavrilă**

Tehnoredactor: **Anca Marisac**

THE PARADISE PROBLEM

Copyright © 2024 by Christina Hobbs and Lauren Billings
All rights reserved.

© Bookzone 2025, pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate pentru limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

CHRISTINA LAUREN

PROBLEME
în
PARADIS

Bookzone
BUCUREȘTI, 2025

Prolog

ANNA

Ziua în care soțul meu se mută din apartamentul nostru este și ziua în care *Resident Evil Village* este lansat pentru PlayStation, și ar fi surprinzător să zic care dintre aceste lucruri are un impact emoțional mai mare.

Dar cum nu sunt un monstru și cum ne-am bucurat într-adevăr de acest apartament împreună timp de doi ani, fac și eu ceea ce face orice femeie care a primit la divorț canapeaua și televizorul: privesc cu un zâmbet încurajator când West și cei doi prieteni musculoși ai lui, proaspăt unși doctori în științe filozofice, cară cutie după cutie, toate scaunele din sufragerie unul după altul, valiză după valiză și restul de nouăzeci la sută din mobilă și le duc la camionul de mutări parcat la bordură. Acum nu mai am aproape niciun bun pământesc în proprietate și mi se pare că e cam trist – am folosit din plin lucrurile lui West în ultimii doi ani, dar un asemenea moment era inevitabil.

Cel puțin mă consolez cu gândul că peste două săptămâni o să-mi fie mult mai ușor să împachetez și lucrurile mele.

Afară, lângă trotuar, West își face apariția în spatele camionului și sare grațios până la stradă, examinând ceea ce sunt sigură că este o activitate de ambalare foarte bine organizată. Ar fi trebuit să ne vezi cămara: o adevărată

operă de geniu a catalogării. Meticulosul meu „fost” are douăzeci și opt de ani, vorbește puțin și e unul dintre acei oameni incredibil de capabili să facă să pară lucrurile complicate foarte ușoare – cum ar fi să calculeze impozitele și să repare găurile în zidurile de gips-carton. Recunosc, dincolo de atributele lui sexy, West e și un mare vulpoi. O combinație perfectă de statură și mușchi, deși n-am idee cât de înalt este. E ciudat că nu l-am întrebat niciodată. Îmi dau seama că majoritatea femeilor înalte sunt obsedate de cât de înalți sunt alții, dar pe mine nu m-a ros niciodată curiozitatea asta. Am cunoscut o mulțime de bărbați – bărbați mai înalți, mai scunzi, bărbați exact de înălțimea mea. Tot ce știu e că bărbia lui West este la nivelul ochilor mei. La nunta noastră a trebuit să se aplece ca să mă sărute.

Nu m-am gândit la ziua aceea de ani buni, dar cred că e logic să mă gândesc la ea acum. Sărutul acela parcă a fost în altă viață. Doi ani petrecuți în aventura asta și cunosc mai bine canapeaua pe care o lasă în urma lui în casă decât pe el.

Acum stă pe trotuar, se întoarce și se uită la mine, iar privirile ni se întâlnesc și am o senzație ciudată de valuri în stomac, mă ia puțin cu amețea. Nu e vorba de glicemie scăzută; am mâncat o jumătate de pungă de chipsuri în timp ce-l priveam cum împachetează. Nu e nici căldura; luna mai în Los Angeles este însăși definiția climei temperate. Cred că, ciudat, este efectul *lui*.

Ochii lui West au culoarea luminii soarelui care trece printr-un pahar de whisky. Părul lui are exact aceeași nuanță, dar cu mai multe raze de soare care se întrepătrund prin el și e atât de des, încât nu cred să mai văd vreodată alți bărbați care să se compare cu el. Am încercat să-l pictez o dată, amestecând lac roșu de oxid transparent cu galben vechi olandez, dar n-a ieșit bine, și când mi-am dat seama cât de mult m-a enervat că nu pot reda pe pânză

nuanța exactă a părului lui, m-am întrebat imediat de ce m-am implicat așa de mult de la bun început.

Privind țintă în continuare, West se apropie și se oprește la numai un metru distanță. Timp de o clipă stranie și febrilă, mă întreb dacă nu cumva are de gând să mă sărute de rămas-bun.

– Cred că am terminat totul aici, spune el, și ce să vezi, evident că nu are de gând să mă sărute. Dar dacă am uitat ceva, îl poți ruga pe Jake să vină să ia ce a mai rămas.

Jake este fratele mai mic al lui West (și numai un pic mai puțin chipeș), genul de prieten de facultate care știe totul despre viața mea la UCLA, dar nu s-a întâlnit niciodată cu tatăl meu, care locuiește la doar o oră distanță. Jake îmi făcuse cunoștință cu West; acum Jake va fi singura mea legătură cu el. Gândul mă întristează puțin, dar apoi îmi amintesc că am canapea și zombii din *Resident Evil* care mă așteaptă înăuntru.

– Sună bine, spun eu.

– Ai copiile documentelor? întreabă el. Avocatul meu a examinat tot și ar trebui să fie în ordine, e și numărul lui de telefon acolo în caz că există vreo problemă.

Face o pauză, ochii lui îi caută pe ai mei într-un fel în care, sinceră să fiu, nu cred că m-a mai privit până acum, ca și cum ar încerca să mă vadă pentru prima dată.

– Numărul meu rămâne același, desigur. Citește tot și sună-mă dacă ai întrebări.

– Bineînțeles. Mulțumesc că te-ai ocupat de toate.

Zâmbește, iar fața i se deschide complet cu ocazia asta. Mă întreb de ce nu face asta mai des. Poate că zâmbește, de fapt. Dar abia dacă îl văd vreodată. Se trezește înainte de răsărit ca să alerge și își petrece fiecare oră de veghe la cursuri sau la bibliotecă înainte să ajungă la sala de fitness pe la miezul nopții. Pe când eu îmi fac veacul la studioul de artă, sau pe canapeaua lui – acum a mea.

Nu sunt sigură dacă mai e ceva de spus, așa că încerc să închei:

— Felicitări că ai terminat, West. Trebuie să fii foarte mulțumit.

— Absolut, spune el, băgându-și mâinile în buzunarele blugilor.

L-am văzut de cele mai multe ori în pantaloni scurți de baschet și tricouri gratuite de maraton, așa că pantalonii Levi's uzați și tricoul gri drăguț sunt o surpriză de ultimă oră. Mă simt un pic înșelată că le văd abia acum. O mică fâșie din talia boxerilor lui e vizibilă și mă străduiesc din greu să-mi țin privirile pe fața lui.

— Felicitări și ție, adaugă el. Și la mai mare.

— Corect, spun eu, râzând. Omenirea așteaptă cu răsuflarea tăiată următoarea mea mișcare.

Râde și el, iar râsul lui îmi trimite un curent electric pe șira spinării.

Ne învâluie o tăcere ciudată, dar el se uită direct la mine, iar eu simt că nu pot să-mi desprind privirile și să mă uit în altă parte. Asta chiar că e *contact vizual*. Ca un concurs de privit ochi în ochi, ca studierea unei serii de numere atunci când vrei s-o ții minte după un singur contact vizual într-un film de spionaj, și mă forțez să nu fiu eu prima care să plece privirea.

— Ei bine, spune el în cele din urmă, cred că asta-i tot.

— Sper să ai o viață frumoasă. Sună banal, dar vorbesc serios.

— Și tu la fel. West zâmbește din nou cu zâmbetul acela care îl face să mijască ochii și, la naiba, îmi doresc să-l fi văzut mai des.

— La revedere, Anna.

— La revedere, West.

Ne strângem mâinile. Se răsucește și se duce spre marginea trotuarului la prietenii lui, care se înghesuie alături de el în cabina camionului. Unul dintre ei coboară geamul și îmi face semn cu mâna. Îi răspund fericită la salut, chiar dacă nici nu știu cum îl cheamă.

Simt că cineva se apropie de mine, întorc capul și o văd pe vecina noastră Candi, în halat de baie. Ea e întotdeauna în halat de baie, așa că m-am întrebant mult timp cu ce se ocupă. Dar face o plăcintă criminală cu lămâie și sex zgomotos cu soțul ei, Rob, cam pe la miezul nopții în fiecare zi, ca un ceas, așa că e clar că e grozavă.

— Te muți? întrebă ea, uitându-se la apartamentul aproape gol din spatele meu.

— Oh, mă mut în două săptămâni, îi spun. West tocmai a plecat.

Simt că atenția ei se mută de la apartamentul gol spre fața mea, iar când îi zâmbesc, ochii ei albaștri sunt rotunzi de îngrijorare.

— Sfinte Sisoe, Anna, habar nu aveam. Ești bine?

— Sunt bine, îi spun, uitându-mă în josul străzii, unde camionul ia un viraj și dispare complet din peisaj.

— Bine, spune ea cu o încruntare în voce. Mă bucur.

Îmi pune o mână pe braț.

— Dar dacă simți nevoia să vorbești, știi că sunt aici, bine?

Mă cuprinde un val de fericire când îmi dau seama că povestea mea de acoperire nu mai contează. Mi-am luat licența și am înaintea mea o viață de aventură în necunoscut. West și-a terminat doctoratul și a pornit pe calea viitorului lui strălucit, care promite să fie ceva impresionant și serios. Amândoi am obținut ceea ce ne-am dorit.

— Oh, nu, sunt bine! o asigur eu. Abia dacă îl cunosc.

Candi cascadează ochii mari la mine.

— Ce?
Arăt spre apartamentul din spatele meu.

— Locuințe familiale. A fost doar un tip oarecare cu care m-am măritat ca să pot locui aici. Dar îți mulțumesc oricum.

Cu un ultim zâmbet, îi strâng mâna acolo unde se odihnește pe brațul meu și mă întorc să intru în casă. Am câțiva zombi de ucis.

Unu

ANNA

Trei ani mai târziu

Dacă în timpul facultății mi-ai fi spus că principala mea sursă de venit la douăzeci și cinci de ani va fi un post de casieră de noapte la magazinul din colț, eu... ei bine, s-ar fi putut să te cred. Făcusem un curs de One-Eighty¹ junior, astfel încât, atunci când mi-am dat seama că creierul meu spune un nu hotărât științei, am pivotat de la premed² la artă și am rămas realista cu privire la ceea ce ar putea însemna viața de artist. Fiecare absolvent de arte plastice de la UCLA visează să devină următorul mare scenograf, designer de costume sau următoarea senzație a scenei artistice, dar aceia dintre noi cu ambiții care se limitează pur și simplu la ceva „cât să ne plătim chiria și asigurarea de sănătate” sunt conștienți că cel mai probabil vom fi chelneri ziua, iar pictura va fi un hobby al nostru de noapte. Așadar, faptul că este aproape unu noaptea și eu stau la casa de marcat de la Pico Pick-It-Up și nu la o petrecere

¹ One-Eighty este o organizație caritabilă de asistență comportamentală axată pe psihologie pentru tinerii din SUA cu vârste cuprinse între 4 și 18 ani și familiile acestora (n. tr.).

² Premed este un curs de pregătire obligatoriu în SUA pentru cei care doresc să se înscrie la facultatea de medicină (n. tr.).

elegantă, frecându-mi coatele cu elita creativă a orașului, nu ar trebui să surprindă pe nimeni, cu atât mai puțin pe mine.

Dar întrucât facturile medicale ale tatălui meu se măresc încet, s-ar putea ca și ambițiile mele să fie nevoite să crească.

Întorc cu grijă pagina din *US Weekly* pe care am împrumutat-o de pe raft. Aici sunt prezentate o mulțime de locuri de muncă bănoase. Dar am eu ceea ce trebuie ca să fiu următorul mare influencer în artă, prezentat într-o zi pe pagina „Celebritățile sunt la fel ca noi”? Sunt tânără și știu cum să port un tricou fără sutien. Asta e cel puțin jumătate din ceea ce se cere, nu-i așa?

Îmi imaginez:

Senzația Instagram: Anna Green, cu părul prins într-un coc lejer, în fața magazinului Sprouts!

Vedeta TikTok Anna Green și iubitul ei, un actor sexy, au fost surprinși giugiulindu-se în față la Soho House!

Mă întreb cât de mult câștigă un influencer în zilele noastre și dacă merită umilința de a monologa într-un stick de selfie în fața tabloului lui Picasso *Femeie cu o carte* la Norton Simon, sau răbdarea de care aș avea nevoie ca să poziționez corect un cerc de lumină și să-mi fac un machiaj de tigru pe pleoape folosind doar produse vegane de îngrijire a pielii.

E un exercițiu de gândire care mi-a clarificat un lucru: sunt prea leneșă pentru o viață de influencer.

Dar e în regulă. Între cinci nopți pe săptămână aici, trei ture de prânz la Amir's Café, plimbatul ocazional al câinilor și donarea de plasmă când lucrurile devin foarte dificile, reușesc să-mi plătesc chiria. Acopăr majoritatea cheltuielilor de asigurări de sănătate și cheltuieli medicale.

Asta e ceea ce contează. Respir adânc. Răsfoiesc paginile, trecând la secțiunea „Semnale de alarmă de la foștii noștri!”

— Anna.

Mă aplec peste teighea și mă uit în ambele părți. Șeful meu, Ricky, stă în ușa biroului său mic și înghesuit, cu părul blond care-i cade peste ochii de băiețel, cu pumnii strânși pe șoldurile înguste. Poartă un tricou cu Naruto și pantaloni de trening cu logoul de la Hamilton High School, unde a absolvit el.

— Da?

— Pot să vorbesc puțin cu tine?

— Sigur.

Arăt cu degetul peste umăr spre intrarea magazinului.

— Vrei să închid câteva minute?

El neagă din cap.

— E unu noaptea. Avem în medie o jumătate de client de la unu la două.

— Corect.

Sar jos de pe scaun și pun ușor revista înapoi pe raft, după care pornesc în pas de dans pe culoar. Ricky a absolvit în iunie anul trecut, dar n-a dorit să meargă la facultate, ceea ce i-a determinat pe părinți să-i ofere în schimb provocarea de a se ocupa de localul lor Pick-It-Up de la intersecția Pico cu Manning, situat literalmente între un Subway și un Jimmy John's. Barb și Paul, părinții lui, sunt doi dintre oamenii mei preferați de pe lumea asta, dar Ricky și-a folosit vocea asta de șef sever față de mine încă de când m-a invitat la cină atunci când a împlinit 18 ani, iar eu i-am spus nu. Asta-i bună!

Mă sprijin de ușă și îmi dau la o parte de pe față bretonul prea lung, care abia mai păstrează o nuanță de roz. Am nevoie disperată de un tuns și de un vopsit, dar astfel

de lucruri sunt foarte jos pe lista mea de priorități în aceste zile.

— Ce s-a întâmplat?

Își îndreaptă brațul subțire ca un vrej de fasole și încearcă să pară autoritar în timp ce îmi face semn spre scaunul din fața lui. Seamănă cu unul dintre acele scaune vechi de școală primară, cu șezutul din plastic și ramă din oțel tubular, dar cea mai apropiată școală este aproape la un kilometru. A apărut pe alee într-o zi și de atunci este în birou.

— Poți să intri și să iei loc, te rog?

Iau loc, dar mă uit peste umăr la partea din față a magazinului. Chiar dacă Ricky m-a chemat aici, tot eu răspund de casa de marcat. Ultimul lucru de care am nevoie este să între cineva și să înșface toți banii de acolo. Magazinul Verizon, câțiva metri mai încolo, a fost jefuit chiar săptămâna trecută.

— Ești sigur că nu putem discuta în față? Nu-mi place să las magazinul nesupravegheat.

— Ei bine, asta e chiar ironic.

Mă întorc să mă uit la el. De pe scaunul meu mic văd că are un avantaj clar de înălțime, ceea ce îmi dau seama acum că este probabil intenționat.

— Poftim?

Răsușește un creion între degete. Are unghiile roase, o șampilă albastră decolorată de la sala de jocuri Randy's Arcade pe dosul mâinii drepte și poartă inelul clasei lui din liceu. Ricky își îndreaptă coloana și încearcă să pară mai înalt. Are 1,70 m așezat pe o cutie. Nu e cea mai matură strategie de a se impune, dar uneori, când Ricky se dă mare, desenez mici caricaturi cu el pierdut în costumul cu umeri largi al tatălui său și cu picioarele înotând în pantofii gigantici ai acestuia.

— E ironic să te prefaci că ești îngrijorată că magazinul ar putea fi jefuit.

— Ironic? Întreb eu. Cum așa?

— Am văzut înregistrări cu tine ieri, când luai un pachet de gumă. N-ai plătit pentru el.

Mijesc din ochi, ca să-mi amintesc. Am luat un pachet de gumă. Probabil la o jumătate de oră după ce începusem tura de opt ore.

— De unde știi că nu am plătit pentru el?

Arată spre camera de supraveghere din colțul biroului, amintindu-mi, presupun, că sunt camere peste tot. Dar dacă știe că nu am plătit pentru ea, atunci...

— Te-ai uitat la opt ore de filmare cu mine? Întreb eu.

Ricky se mișcă pe scaun și plasticul scârțâie sub el ca un părț. Încearcă din nou și nu reușește. Roșu la față, clarifică:

— Pe repede înainte.

Știu cât de vechi sunt camerele de securitate. Repede înainte este, în cel mai bun caz, o viteză dublă.

— Adică vrei să spui că te-ai uitat doar la patru ore de filmare cu mine la muncă?

Înroșindu-se, face un semn cu mâna.

— Nu timpul cât m-am uitat contează.

Îmi înghit răspunsul, care știu că nu mi-ar folosi la nimic: *Patru ore irosite din timpul tău mi se par un furt de resurse mai mare decât un singur pachet de gumă de doi dolari în trei ani de muncă, la fel ca și faptul că ești aici, lucrând împreună cu mine în tura de noapte, când avem în medie 0,5 clienți pe oră.*

Îi spun în schimb:

— Am uitat. Nu aveam bani și n-am vrut să plătesc un comision de cinci dolari pentru o tranzacție sub zece dolari.

— Ar fi trebuit să pui o chitanță de datorie în sertarul cu bani ieri.

— O chitanță? Adică... o hârtie?

El dă din cap.

— Scoate hârtia de chitanță și folosește-o!

— Cum ar fi putut Kelly să țină cont de asta când a venit la șapte?

— Ar fi putut să-mi spună că ai luat un pachet de gumă și că vei plăti pentru el mai târziu.

— Dar tu știai că am luat un pachet de gumă. Ai urmărit întreaga filmare.

Freamătă din nări.

— Ideea este că nu putem avea încredere în tine.

— Ricky, am să plătesc pentru gumă acum. Doamne, lucrez aici de trei ani și asta e prima dată când ai o problemă cu mine.

Fața pe care o face îmi spune că nu am înțeles prea bine.

Mă las pe spate pe scaunul meu mic.

— Oh. Înțeleg. E fiindcă nu sunt interesată de tine.

Ricky se sprijină pe coate, împreunându-și mâinile așa cum face tatăl său când este în modul de mentor. Dar Paul mi-ar putea ține o predică de două ore despre cum să ai succes în afaceri și eu aș înghiți totul, pentru că el este carismatic și grijuliu și a muncit pe brânci ca să aibă un lanț de patru magazine în centrul orașului Los Angeles. Ricky a primit un Audi când a împlinit 16 ani, un magazin la 18 ani și se pare că își petrece timpul ca manager uitându-se la înregistrările camerelor de supraveghere din zilele în care port fustă la serviciu. Așa că nu cred un cuvânt când spune:

— Nu e vorba despre asta.

— Serios?

— Nu e vorba despre asta, insistă el.

— E o prostie, Ricky!

— Numele meu e Derrick.

— E o prostie, *Derrick*.

Se înroșește.

— Este vorba despre patronul unei firme care rezolvă o problemă cu un angajat. Îmi pare rău, Anna. Va trebui să pleci.

Îmi țiuie urechile. O roșeață panicată mă năpădește.

— Mă concediezi astăzi pentru un pachet de gumă?

— Da.

— Barb și Paul știi?

— Părinții mei sunt la curent, da.

Asta e pentru mine ca un pumn în stomac. Barb și Paul știi că Ricky mă concediază pentru un pachet de gumă de mestecat? Și ei sunt de acord cu asta? Ooo!

Ricky se apleacă să-mi capteze atenția.

— Anna? Ai auzit ce ți-am spus? Poți să predai setul de chei, iar eu îți voi trimite prin poștă ultimul salariu.

Clipesc din nou, încercând să mă ridic.

— Ai grijă să deduci costul gumei.

— Am făcut asta deja.

Din momentul în care pășesc pe Manning și nu văd Jetta mea ponosită acolo unde o parchez de obicei, îmi dau seama că sunt la începutul unui domino de necazuri. Mă întorc în gând cu șase ore în urmă, când bulevardul Manning era închis temporar după o tamponare între niște mașini. A trebuit să parchez pe Pico și mi-am notat în minte